

A Glabā mantu debesīs:

❖ Noa: Tici neiespējamajam.

- Vardarbības un ļaunuma dēļ Dievs sacīja: "Es iznīcināšu no zemes virsus cilvēku" (1.Moz.6:5-8). Dievs Noam lika būt šķirstu (1.Moz. 6:13-19). Viņam bija jāpieņem vairāki lēmumi, kur likt savu mantu:
 - (1) Tici neiespējamajam: Lietus vēl nekad nebija lijis (1.Moz.2:6). "Zemi slacināja rasa vai migla." EGV
 - (2) Paklausīt Dievam: Noa savu dzīvi un līdzekļus veltīja šķirsta celtniecībai. Viņš cilvēkus aicināja atnest grēkus.

❖ Abrahāms: Paklausīt ticībā.

- Ābrahāms tiek uzskatīts par ticības tēvu (Gal.3:7). Viņa pirmais ticības pārbaudījums bija atteikšanās no tās mantas, kas viņam bija šeit, pret to mantu, kas apsolīts debesīs.
- Neskatoties uz apsolījumu iemantot zemi, viņam kas jebkad piederēja, bija tikai neliels tīrums Makpelā (1.Moz.23:17-20). Ābrahāms vienmēr paklausīja Dievam, cerot, ticot un gaidot, ka Viņš dos labāku pilsētu (Ebr.11:8-10).
- Ābrahāma lielākais dārgums šajā pasaulē, bija Jēzum līdzīgais raksturs. Viņa laikabiedri uzskatīja viņu par "Dieva paaugstināto" (1.Moz.23:6).

❖ Mozus: Noraidi pasauli.

- No kā Mozus atteicās? Ko viņš varēja saņemt?
- Būdamš Hatšepsutas dēls, Mozus bija Tutmosa II pēctecis un līdz ar to nākamais Ēģiptes faraons.
- Tajā laikā, pasaulē Ēģipte bija varena impērija. Mozus atkāpās no tā laika augstā amata.
- Viņš arī atteicās no pasaulīgā goda un baudām, izvēlējās paklausīt dievišķajam aicinājumam, gāja kopā ar Israēla tautu, lai to atbrīvotu no Ēģiptes verdzības.
- Viņš uzskatīja, ka Dieva apsolījumi ir "lielākā bagātība nekā visas Ēģiptes mantas, jo viņš raudzījās uz atmaksu" (Ebr.11:26).

B Ja neizdodas sāc no jauna:

❖ Lats: Atstāj pasauli.

- Kad Ābrahāms ierosināja viņiem šķirties, tad Lats pievērsa uzmanību "pasaules labumiem" un kāroja Jordānas līdzenumu, tā lēnām sevi piesaistīja pilsētas dzīvei (1.Moz.13:8-13).
- Lats no Dieva nekad nenovērsās un Pēteris viņu nosauc par "taisno" 2.Pēt.2:7), tomēr viņu un viņa ģimeni ļoti ietekmēja dzīve Sodomā.
- Uz Ābrahāma lūgumu, Dievs izglāba Latu, viņa sievu un meitas, pirms tika Sodoma iznīcināta. viņiem bija jāatsakās no visa kas viņiem bija un jābēg kalnā (1.Moz.18:22-33; 19:15-17).
- Pēc ilgas vilcināšanās viņš nolēma atstāt to, kas viņam bija un dzīvot tā, kā Dievs viņu aicināja dzīvot (1.Moz.19:30).

❖ Jēkabs: Nožēlo grēkus un ej tālāk.

- Visu mūžu Jēkabs ilgojās pēc svētības. Viņš domāja par "dārgumiem debesīs". Un tad viņš nolēma to iegūt saviem spēkiem (1.Moz.27:33-35).
- Jēkabs vel pēc saviem 20 darba gadiem cieta no savas viltības sekām, no sirdsapziņas pārmetumiem par savu neprātīgo rīcību. Viņš ar Dievu cīnījās no visa sava spēka, lai saņemtu piedošanu un svētību (1.Moz.32:22-30).
- Pēc šī piedzīvojuma viņa dzīve nebija vairs vecā. Viņš vairs neuzticējās sev. Tāpat kā Ābrahāmam un Īzākam, viņa vienīgais īpašums bija kops Makpelā (1.Moz.49:29-31). Viņš zināja, ka ir svešinieks un piemānotājs virs zemes (Ebr.11:13).